

Човекът **АВРАМ**

И Аврам повярва в Господа;
и Той му го вмени за правда.

Битие 15:6

ПРИЯТЕЛ НА БОГА

ЗА КАКВО СТАВА ВЪПРОС

2 Царе 20:7

В продължение на 75 години си живял в едно приятно, удобно, богато и плодородно място. Натрупал си много приятелства, въобще всичко е било ОК. И точно в този момент Бог ти се явява и казва да оставиш всичко и да отидеш на ново, непознато място, където ще бъдеш благословен.

Младите хора обичат да пътуват, да посещават нови места. Така е с брат ми - Самуел - който скоро ще се върне от Флоренция, Италия. Той прекара една година като мисионер-студент във Вила Аурора. Но Авраам, "бащата на множество народи" (Бит.17:5), беше възрастен човек, прекарал целия си живот в Ур Халдейски. Той не беше на 23 години като брат ми, който от толкова години мечтае да пътува и да бъде мисионер. Но въпреки това Авраам реши да направи един скок на вяра, реши да се хвърли напред и да се подчини на Бога, като отиде в Ханаан. Той имаше толкова много вяра, че бе наречен приятел на Бога. (2Лет.20:7), а животът му е споменат в седмата глава на книгата Деяния на апостолите.

Животът на бащата и основател на Израил е толкова важен, че когато Йехова говори с Мойсей, Той се представя като "Бог Авраамов" (Изх.3:6). Бог го беше призовал за нещо специално, беше го избрал за родоначалник на цял народ, чрез който по-късно Спасителят щеше да дойде на тази земя.

Библията е безпристрастна - тя показва и добрите, и лошите моменти в живота на Авраам. От една страна - той приема Господния призив. От друга - по-късно

скрива от фараона истината, за да спаси живота си, но рискувайки честа на съпругата си. След това, показва, че има голямо сърце, като отстъпва на племенника си Лот най-добрата земя. После, като си спомня Божието обещание за поколение и наследници, се опитва да помогне на Господа да реши проблема с безплодието на законната съпруга и получава потомство от Агар, прислужницата на Сара. За съжаление това се оказва деяние със страшни последици за наследниците му, факт, в който се убеждаваме ежедневно от новините.

Историята на този патриарх обаче не свършва дотук. Бог изисква от него живота на Исаак и Авраам се подчинява. Това не е като да си смениш адреса по местоживеене. Става въпрос да убиеш единствения си, възлюбения си син. Откъде Авраам е имал толкова много вяра? Може ли някой да ни нарече "Божии приятели" - такива, какъвто е бил той? Предмет на урока ни през тази седмица ще бъде личната връзка на Авраам с Господа, връзка, протичаща на фона на събитията от живота му.

**Убеждаваме се
ежедневно от
новините.**

СЪРЦЕТО НА ПРОБЛЕМА

Битие 11:27-15:21

„И Аврам повярва в Господа; и Той му го вмени за правда.“ (Бит.15:6)

Една от най-впечатляващите идеи, в които вярвам, е, че Бог ежедневно използва хора, които вярват в Него, за да довърши Своя невероятен спасителен план. Един от най-очевидните примери за тази концепция е животът на Аврам. Той е на 75 години, когато напуска дома си, всичко познато и всички познати. И нещо повече - няма е никаква представа къде отива и какво ще намери там (Евр.11:8). Какво може да накара някого да изостави семейството си и да се хвърли напред в неизвестното? Урокът ни за тази седмица проследява пътуването на Аврам, основано на вярата - едно пътуване във вярата.

Библията ни докарва, че Бог идва при Аврам и го подканя да си събере багажа и да тръгне към „земята, която ще ти покажа“ (Бит.12:1). Каква покана само! Но Господ не просто помоли Аврам да тръгне, Той му даде и едно обещание. Каза му, че трябва да се премести, за да може Бог да произведе от него велик народ, да го благослови и да прослави името му.

Участието на Аврам се свеждаше дотам, да има вяра, че Бог може и ще извърши това, което е обещал.

Вярата на Аврам скоро е поставена на изпитание.

Той решава да поеме нещата в свои ръце.

Земята е нападната от глад, а той е принуден да заведе семейството си в Египет, за да потърси храна. Библията ни казва, че с приближаването до Египет страхът все повече завладявал Аврамовото сърце. Той се боял, че египтяните ще го убият, за да вземат жена му - Сара. Вместо да приеме и да се довери, че в Божия план всичко е предвидено и няма от какво да се бои, той решава да поеме нещата в свои ръце. Пътят отнема куража му, страхът надделява над вярата. Крайният резултат от решението му е една ситуация, доста неприятна за всички участници. Аврам преживява страданието да се раздели със съпругата си, тя - също. Освен това фараона се изправя пред изкушението да вземе за своя жена бъдещата майка на децата на Израел. Все пак Аврам не допуска страхът да властва изцяло в живота му. Скоро той показва, че вярата му в Бога се е завърнала.

Няколко царе се събират и нападат градовете Содом и Гомор. Лот, който е положил шатрата си в близост до Содом, е пленен, когато армията на нашественика отнася трофеите на своята победа. Аврам разбира за съдбата на племенника и веднага, без да губи ценно време, организира хората си и отива да го освободи. Аврам и още 318 мъже нападат тези царе и ги побеждават с една внезапна атака. Представете си следната гледка - Аврам се връща в Содом с всичко, което е било откраднато от града. Как ли се е почувствал тогава царят на Содом? Вероятно е бил повече от впечатлен!

Аврам обаче отказва да приеме почестите за невероятната победа. Той дава на всички да разберат, че победата и славата принадлежат единствено на Господа. Вярата на Аврам за пореден път е доказана в делата му. Този акт на вяра е точната противоположност на измамата му в Египет. Чрез неговата вяра хората биват благословени, а Бог - прославен. Когато усещаш, че Бог е с теб, забравяш за притесненията и съмненията, нали? Тогава правиш като Аврам - правиш това, което е правилно! "И така, какво да кажем за това? Ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас?" (Римл.8:31).

Следващата спирка от пътуването на Аврам е изпълнението на обещанието, че ще стане баща на голям народ. Аврам напуска дома си на 75 години. По това време Сара отдавна е минала възрастта, подходяща за раждане. Но дори когато е била млада, те не са могли да имат деца. Сара не е можела да забременее. Аврам е имал много поводи да си задава въпроса "как" по повод на Божието обещание. Но Аврам се предава изцяло на Бога и не задава никакви въпроси. Когато Бог му казва, че ще има дете от Сара, той просто повярва. Библията ни докладва, че Господ вижда тази вяра и му я вмениява за правда. Правдата, оправданието не е нещо, което можем да заслужим сами.

Свидетелството за Аврам за пореден път ни напомня, че Христос ни покрива със своята греха на праведност, когато поставим вярата си пред Него. Вярата е нещо повече от идея, която имаш предвид в съзнанието си. Вярата те движи, стимулира те да действаш, оформя решенията, които взимаш, и в крайна сметка - води към оправдание. В живота на Аврам ние можем да видим каква е разликата между това да положиш вярата си в Бога - и в нещо, което само ни струва вярно в нашето ограничено човешко съзнание.

Пътуването на Аврам във вярата ни дава толкова поводи за надежда. Надежда, защото от неговата опитността виждаме, че на Божиите обещания може да се разчита. Когато Бог иска от нас да направим нещо, ще имаме причина да го сторим, защото знаем, че Той има план, към който се е придържал още от основаването на Земята.

И нещо повече, нашата роля в този план не е просто важна, а главната - в нашия живот и сред тези, върху които имаме влияние. Не е ли невероятно, че не трябва да се притесняваме накъде ще ни отведе животът. Бог има план за теб, точно както и за Аврам. Твоята вяра ще покаже как и дали този план ще се осъществи!

Как мислите?

1. Какво ти е обещал Бог?
2. Ако животът е мерило за вярата, какво показва твоят?

СВИДЕТЕЛСТВО

Еремия 29:11; Евреи 11:9

Забележително е, че Аврам излиза, напуска своята среда и сфера на влияние. Това беше нужно, за да:

- стои настрана от притегателното влияние на приятели и роднини, които бързо-бързо биха го отвлекли от истинското познаване на Бога и биха попречили на пълното му отдаване.

- разбере по-добре, че има нужда единствено от Божията помощ. Зависимостта от Бога може да се породи само когато вече съществува нуждата. Ако всички близки бяха наблизо, щеше да е много лесно да си помисли, че не Божията ръка води всичко в живота му.

- възобнови по-тесните си отношения с Бога по пътя на един живот, изпънен с молитва. Аврам изграждаше жертвеници на Бога, където и да отиде, защото осъзнаваше, че има нужда от Него във всяко свое начинание. Това заздравяваше още повече връзката му с Него и молитвения му живот.

- заякчава вярата си. "Авраам не можеше да си обясни пътищата на Божието Провидение, начина му на действие; много от очакванията му все още не се бяха реализирали. Но той се държеше твърдо за обещанието, че "Аз ще те благословя и ще прославя името ти, и ще бъдеш за благословение" (Бит.12:2). В искрена и задълбочена молитва Авраам търсеше начини да

предпази живота на близките си и стадата си, но той нямаше да позволи на обстоятелствата да разклатят вярата му в Божието Слово."¹

- изрази една по-тясна връзка с

Господа. Можеш да се свържеш с Бога само когато излезеш навън!

Призивът към Аврам е един нагледен урок за всеки, който има някаква връзка с Господа. Всички ние трябва да излезем навън, да се отделим от всички вредни влияния, за да имаме по-тясна връзка с нашия Бог, за да можем да ходим по-близо до Него. Трябва да се отделим от вредното влияние на греха, приятелите, семейството. Никога повече не трябва да се обръщаме назад към земни притежания или богатства. Необходимо е да вървим напред, да се втурнем в неизвестното и да последваме Бога, Който е верният и истинен Водач.

Как мислите?

1. Какви влияния усещате около себе си?
2. Кои са нещата в живота ви, които трябва да оставите настрана, за да служите по-истински на Бога и без пречки?
3. Ако Бог поиска от вас да изоставите кариерата, която обичате, работата, за която сте се борили, мечтата, която сте пазили в сърцето си толкова дълго... Каква ще бъде вашата реакция?

1 "Патриарси и пророци"

АКО ИМАШ ВЪПРОСИ, ПИТАЙ!

ЧЕРНО НА БЯЛО

Битие 15:2-6

Когато прочетем основния текст, най-логичният ни въпрос е: “Защо Аврам се усъмни в Божието обещание?” В Битие 12:2,3 Бог за пръв път дава обещание на Аврам. Но сякаш Аврам не иска да обсъжда този въпрос - може би, защото разговорът между двамата е фокусиран повече върху това къде трябва да отиде Аврам, а не върху самото обещание. Аврам вероятно е бил по-притеснен от факта, че трябва незабавно да поеме на път, мислел е как ще се придвижи през различните градове, и затова не е искал точно в този момент да обсъжда обещанието.

Изглежда, че по време на дългия път Аврам е имал предостатъчно време да обмисли казаното от Бога в Битие 12:2,3, точно преди напускането на Харан. Колкото повече се възбавяше, толкова повече големият въпрос придобиваше ясни очертания. Колкото повече се опитваше да разбере, толкова по-голям ставаше въпросът. Затова един ден той реши да попита Господа, точно това е и урокът, на който Бог иска да ни научи. Това е един от най-важните уроци на книгата Битие: Божията логика е различна от нашата. А Аврам трябваше да се научи как да се доверява на Бога. Бог иска също да ни научи, че не можем да прекараме целия си живот, чудейки се какъв е Божият план за нас, а трябва да го разберем, за да можем и да го следваме. Трябва да Го попитаме. След като Аврам попита Бога, Той му обясни детайлно цялото си обещание.

Аврам трябваше да се научи да се доверява на Бога.

Може би си мислим, че Божиите планове винаги са кристално чисти и ясни. Е - не винаги става така! Но чрез тези стихове, Бог ни показва, че ако имаме въпроси по отношение на Неговия план за живота ни, всичко, което трябва да направим, е да Го попитаме! И Той ще отговори! А ето и отговора на въпроса “Защо Аврам се усъмни в Божиите обещания?” Не се е усъмнил. Той искаше да следва Божия план и имаше нужда от обяснение, за да знае как да прави това. Той наистина повярва в Бога и Той му “вмени това за правда”.

Как мислите?

1. Ако Аврам се беше усъмнил, това би ли означавало, че не е вярвал в Бога?
2. Бог щеше ли да изпълни обещанието си, ако Аврам да не бе задал този въпрос?
3. Каква е разликата между вяра и доверие?

ИМА КАК
Битие 15

Виждали ли сте отчаянието на майка, която не може да намери храна за детето си? Представяте ли се страданието на баща, на когото се налага да напусне семейството си, защото това изглежда единственият път към по-добро бъдеще? Смятате ли, че при тези обстоятелства е възможно да мечтаеш някой ден децата ти да завършат образованието си в реномиран колеж?

Това се случило на Алфредо и Мария, които по средата на една много тежка криза се помолват за Божието ръководство и решават да се доверят на Неговата сила и мъдрост. Те напускат дома си, за да намерят по-добро бъдеще. Сблъскват се с различни пречки, но същевременно усещат, че това са ясни белези за Божието присъствие. Не им е лесно, но продължават да вярват, че обещанието от Битие 15:1 ще се осъществи и в техния живот. Нищо, че не спирали да се питат как ще осигурят за дъщерите си образованието, за което мечтаели, при положение, че доходите им са ниски, времето е недостатъчно, а таксите за следване - високи. Когато били най-отчаяни, те помолили Бог да им обясни как ще стане това, как ще се осъществи мечтата им...

При тези обстоятелства е много лесно да се усънним в Господа и

Неговите обещания. Просто защото осъзнаването на реалността няма как да не "налива олово в краката"...Това са точно тези моменти, в които трябва:

1. Да осъзнаем нуждите си.

Аврам казва на Бог, че няма никакви наследници, чрез които да се изпълни обещанието Му. Тук ние осъзнаваме, че през по-голямата част от времето и ние не виждаме средствата за реализиране на обещанията. Но това не означава, че Той няма да ги осъществи!

2. Да поговорим с Господа. "А Аврам отвърна: Господи Йехова, какво ще ми гадеш, като аз си отивам бездетен и този Елизар от Дамаск ще притежава дома ми?" (Бит.15:2). Разкажи на Бога желанията си, представи пред Него това, което имаш в момента, помоли Го да се намеси.

3. Да вярваме в Божиите обещания. "И Аврам повярва в Господа; и Той му го вмени за правда" (ст.6).

4. Да не забравяме, че Бог има и по-големи планове. Бог ни е обещал също като на Аврам: "Не бой се;... Аз съм твоят щит, наградата ти е много голяма" (ст.1). Трябва никога да не забравяме, трябва да вярваме, че Божият план за нас винаги е по-велик.

Божите обещания се сбъдват. Авраам стана "баща на много народи", точно както дъщерите на Алфредо и Мария сега събират плодовете на своето прекрасно образование.

**Не им е лесно, но
продължават да вярват.**

АВРАМ, ЕДИН ПРИМЕР ЗА УБЕЖДЕНИЕТО

Четвъртък
16 ноември

ГЛЕДНА ТОЧКА

Битие 15:5,6

Колко често ни се случва да поставяме под съмнение ясни заповеди? Или трябва да следваме заповедите, без да се съмняваме в тях?

Бог призова Аврам да напусне страната си с обещание за бъдещо благословение. Аврам се подчини, направи това, което Бог му каза, и по този начин наистина се превърна в един от най-благословените хора в човешката история, а името му се прослави.

Като всеки човек и Аврам понякога беше заслепен относно благословенията, които получава, очите се затваряха пред очевидното го такава степен, че той започна да се съмнява в Божиите обещания въпреки неоспоримите доказателства, че те се събъдват. Той дори достигна до точката, когато трябваше да оспори Господното Слово, като Го запита: "Какво можеш да ми дадеш, след като аз все още нямам деца?" Тук е видно, че той взема под внимание само човешките възможности. Според него обещанието, че ще стане "баща на много народи", нямаше как да се осъществи, просто защото той нямаше дори и едно дете! И това би била една напълно разбираема и оправдана реакция, защото нещата на Земята стоят точно така. Но Божията промисъл стои отвъд всякаква логика. В Своята вечна любов и Божествено търпение, Той разясни на Аврам всичко, използвайки Своята най-превъзходна книга

**Нека не свеждаме
поглед към земята.**

- природата. Когато очите ни са приведени към земята, кое може да е по-сolidно и неоспоримо за нас от силата на Бога, проявена великолепно на небето? "Тогава, като го изведе вън, каза: Погледни сега към небето и изброй звездите, ако можеш да ги изброиш. И му каза: Толкова ще бъде твоето потомство" (Бит.15:5). Тогава "Аврам повярва в Господа." (ст.6).

Като човешки същества, ние имаме тази особена нужда да ни се напомнят обещанията и благословенията, дори когато те са най-ясни и осезаеми. И преди, и сега ние чакаме Бог да ни дава отговори и да ни посочва възможностите. Той търпеливо ни изслушва и отговаря по някакъв начин, понякога говори, друг път - пее, а нерядко и рисува. Понякога просто ни оставя да помислим повече!

Колко велико щеше да бъде, ако имаме привилегията да чуваме шепота на Вечния Утешител всеки път, когато се усъмним в този живот и неговите изпитания!

А каква чест щеше да е, ако Бог застанеше до нас, точно както до Аврам, за да ни окуражи да продължим напред, като ни напомни обещанията за Небесния успех.

Нека не свеждаме поглед към земята, нека не се вторачваме само в нея. Бог винаги ни дава отговора, по един или друг начин!

Как мислите?

1. Имаме ли правото понякога да оспорваме Божиите решения и начина, по който Той действа?
2. Неговерието част ли е от нашето човешко естество?

Петък
17 ноември

ЗАВЕЩАНИЕТО НА ДОБРИЯ ПРИМЕР

ИЗСЛЕДВАНЕ

Евреи 11:8-10; 8:39-12:2

С две думи

Както при Аврам, и нашият успех в пътуването на вярата зависи донякъде от нивото на вярата ни. Пътуването ни изисква да вярваме на Божиите обещания и неговите планове, особено когато не виждаме пътя напред. За да заздравяваме приятелството си с Бога, ние трябва да следваме примера, който Аврам ни е завещал. Чрез това негово завещание ние сме окуражени да извървим целия път. Оттук нататък наше задължение е да сме сигурни, че тези, които ни следват, така както ние следваме Аврам, ще открият същата праведност и в нас.

А защо не...

- ...поемете някое предизвикателство - направете нещо, което иначе никога не бихте събрали кураж да извършите, няма значение колко малко или голямо е то.
- ...започнете едно пътуване във вярата. Продължете така през цялата нова година. Описвайте всичките си ежедневни опитности - опитности на вяра или на недостатъчно вяра. На 31.12.2007г. прочетете отново всичко записано, за да прецените дали сте се придвижили напред, или сте се върнали назад.
- ...напишете песен за това колко важна е вярата, когато служиш на Бога, или в която да опишете своето пътуване във вярата. Напишете я така, че хората да видят вярата през вашите очи. Споделете я с другите, вижте какви са разликите или приликите с техните песни или мнения. Тогава променете песента, ако споделените гледни точки са увеличили, засилили или повлияли позитивно на мнението ви за вярата.
- ...повикате на помощ няколко приятели, за да предадете историята на Аврам по съвременен начин. Напишете я така, че да бъде достъпна за помалки и по-големи деца или за тийнейджърите в църквата.

Полезни връзки

Евреи 11; 12:1,2.

Е.Г.Вайт, "Патриарси и пророци", гл.12

Морис Венден, "Вяра, която действа"